

„Jen bych si přál...“ na okamžik se odmlčel; váhal. U takového řečníka, který své právnické soudy pronášel naprosto plynule, byly podobné rozpaky v řeči natolik neobvyklé, že na něj Margaret zůstala hledět s tázavým výrazem v tváři. Zčistajasna ji napadlo, že by vlastně byla ráda na lavičce s matkou a otcem – anebo kdekoli jinde, jen někde daleko od Henryho Lennox. Byla si najednou jistá, že se jí chystá říct něco, nač ona nebude umět odpovědět. V další chvíli však díky své hrdosti tuto náhlou paniku – doufala, že si jí pan Lennox nevšiml – ovládla. Jistěže bude umět odpovědět, a pravdivě; bylo to od ní ubohé a pohrdáníhodné, že se jí zachtělo utéct, aby jeho nadcházející slova neslyšela – jako by snad neměla sílu či schopnost postavit se k tomu, co bude řečeno, se vsí svou dívčí důstojností!

„Margaret,“ začal; k jejímu překvapení popadl její ruku do své, takže tím spíše byla donucena zastavit se a mlčky poslouchat. Snažila se přitom nevnímat, jak se jí srdce rozeběhlo v kvapném rytmu.

„Margaret, vlastně bych si přál, abyste Helstone tolik ráda neměla. Kéž byste tu nebyla tak spokojená a šťastná! Doufal jsem, celé ty tři měsíce poté, co jste odjela domů, že se vám začne po Londýně stýskat. A také po londýnských přátelích... Aspoň natolik, abyste jednoho z nich teď vyslechla poněkud laskavěji,“ – Margaret se po celou dobu tiše, ale urputně pokoušela vysvobodit svou dlaň z jeho sevření – „abyste vyslechla toho, kdo vám sice, pravda, nemůže nabídnout mnoho, leda snad dobré vyhlídky do budoucna, ale kdo vás opravdu miluje. Ano, Margaret – miluje, možná i proti své vlastní vůli... Margaret, tolik jsem vás vyděsil? Řekněte něco!“ Ustaraně pozoroval dívčiny rty, které se rozechvěly, jako by měl následovat pláč.

„Margaret!“ vyrazil ze sebe najednou otec hlasem, v němž podivně zazníval tak zoufalý tón, až se dívka polekala. „Představuje ten gobelín či k čemu se to chystáš nějakou neodkladnou záležitost? Chci říct, mohla bys tu práci odložit a jít se mnou do pracovny? Chci si s tebou promluvit o něčem, co je pro nás všechny velmi důležité.“

Velmi důležité pro všechny? Henry Lennox ale neměl příležitost promluvit si s panem Halem mezi čtyřma očima poté, co ho odmítla – o jakou jinou vážnou věc by se ostatně mohlo jednat? Margaret cítila vinu – jednak za to, že tak rychle vyrostla v ženu, u které manželství již připadá v úvahu,

a jednak proto, že nevěděla, jestli se otec nezlobí, že o odmítnutí nabídky pana Lennoxeho rozhodla jen ona sama. Brzo si však uvědomila, že nic z toho, co se přihodilo v posledních hodinách, nemá se starostmi jejího otce vůbec nic společného. Chtěl mluvit o něčem jiném.

V pracovně pokynul dceři, aby se posadila na židli proti němu; prohrábl oheň, zkrátil knoty svíčkám a jednou či dvakrát zhluboka nabral dech, než ze sebe dostal, co trápilo jeho mysl – i tak se potom při svém prohlášení křečovitě ošil: „Margaret! Mám v úmyslu opustit Helstone.“

Margaret za to nemohla, ale cizí lidé, když ji viděli poprvé, nabývali dojmu, že je povýšená: její našpulený horní ret, oblá, ale výrazná a pozdvižená brada, způsob, jakým se pohybovala a nesla hlavu – to vše sice působilo velice žensky, ale také poněkud pyšně. Teď cítila únavu – ráda by zůstala sama a odpočinula si, jak jí radil otec, ale její vychování ji vedlo k tomu, aby s cizím člověkem zdvořile pohovořila: ne přespříliš uhlazeně, nutno přiznat, protože si v duchu přála, aby se zvedl a šel, jak ostatně hned zpočátku vyslovil, místo toho, aby zůstával sedět a odpovídal strohými větami na všechny poznámky, které Margaret pronesla. Sundala si šál z ramen a přehodila ho přes opěradlo židle. Seděla tváří ke světlu a k návštěvníkovi – celá její krása mu padla do očí: bílé hrdlo, vystupující z šatů, které skrývaly plnou, ale ohebnou postavu; rty, které se jen umírněně pohybovaly, když mluvila, a které se nesnažily vymodelovat úsměv, jenž by potlačil klidný až upjatý výraz obličeje; oči hledící s tichou zasmušilostí a neuhýbající před jeho pohledem. Než jejich rozhovor skončil, pan Thornton si téměř vsugeroval myšlenku, že se mu Margaret nelíbí – pokoušel se tím vyvážit pokořující pocit, že zatímco on na ni hledí s obdivem, který nedokáže potlačit, ona se na něj dívá s povýšenou lhostejností a považuje ho – jak se podrážděně domníval – za nějakého neotesance bez špetky uhlazenosti a noblesy. Její zdrženlivé, chladné vystupování považoval za pohrdání a nesl je tak nelibě, že ho všechno pudilo, aby se zvedl a šel pryč – a už nikdy neměl s žádnými Haleovými a jejich arogancí nic společného.